

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/156/2020
Identifikačné číslo spisu: 3815214892
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3815214892.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Y. J., bytom v Y., Q. XXX/X, zastúpeného obchodnou spoločnosťou JUDr. Mario Buksa, právne služby, s. r. o., so sídlom v Martine, Moyzesova 5, IČO: 36 862 819, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Mario Buksa, proti žalovaným 1/ Mestu Prievidza, so sídlom v Prievidzi, Námestie slobody 14, 2/ S.. K. V., bytom v P. P., H. XXXX/X a 3/ S.. L. V., bytom v Y., Q. XX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 11C/289/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. novembra 2019 sp. zn. 4Co/100/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní 1/ až 3/ nemajú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. marca 2019 č. k. 11C/289/2015-318 žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal určenia, že žalovaný 1/ je vlastníkom nehnuteľností v KNC parc. č. XXXX/XXX, o výmere 59 m², zastavané plochy a nádvoría, zapísanej Okresným úradom Prievidza, katastrálnym odborom na LV č. XXXX, obec Y., k.ú. Y. s odôvodnením, že považuje uznesenie mestského zastupiteľstva č. XXX/XX z 29. apríla 2014 za nezákonné a zmluvu o prevode vlastníctva parc.č. XXXX/XXX vo výmere 59 m² zastavaná plocha a nádvoría za absolútne neplatný právny úkon, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na žalovanú 2/ (pôvodne označenú L. V.), lebo mestské zastupiteľstvo použilo, resp. aplikovalo na priamy predaj § 9a ods. 8 písm. e/ zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej aj „zákon o majetku obcí“), pričom sa nejedná o prípad hodný osobitného zreteľa. Naliehavý právny záujem odôvodnil tým, že ak súd žalobe vyhovie, vyššie uvedený pozemok nadobudne žalovaný 1/ a bude sa opäť uchádzať ako žiadateľ o prevod pozemku do svojho vlastníctva. Pozemok bol schválený na odpredaj mestským zastupiteľstvom žiadateľke (pôvodne označenej L. V.), žalovanej 2/ ako príjazd k rodinnému domu.

Žalobca tvrdil, že mal rovnaké právo, možno väčšie na odpredaj tohto pozemku, pretože susedí s týmto pozemkom v dĺžke 15 m a chce pozemok využiť na rozšírenie záhrady. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je oprávnený domáhať sa určenia vlastníctva žalovaného 1/ k predmetnému pozemku podľa § 9b ods. 1 zákona o majetku obcí z dôvodu, že hoci na tento prevod nebolo aplikované ustanovenie §9a ods. 1 cit. zákona, prevod majetku bol realizovaný podľa § 9a ods. 8 písm. e/ cit. zákona, teda spôsobom, ktorý zákon o majetku obcí pripúšťa. Podľa súdu prvej inštancie by sa žalobca mohol domáhať určenia vlastníctva žalovaného 1/ podľa § 9a ods. 1 cit. zákona za predpokladu, že by žalovaný 1/ prevod majetku nevykonal obchodno-verejnou dražbou, priamym predajom, ale vykonal ho iným spôsobom, ktorý zákon o majetku obcí pripúšťa. Súd prvej inštancie konštatoval, že prevod majetku obce z dôvodu hodného osobitného zreteľa podľa § 9a ods. 8 písm. e/ zákona o majetku obcí bol realizovaný zákonným spôsobom, ktorým obec môže previesť majetok obce na tretiu osobu. Dospel k záveru, že prevod bol realizovaný aj v súlade s Internou smernicou č. 65 IS-65 písm. c/, nakoľko bol prevádzaný pozemok susediaci s pozemkom žalovaných 2/ a 3/ a je prístupovou cestou do ich garáže, do ktorej sa nemôžu iným spôsobom dostať. Uviedol, že je na rozhodnutí mestského zastupiteľstva, komu schváli odpredaj majetku do vlastníctva. Zároveň súd prvej inštancie dodal, že žiadne zákonné ustanovenie zákona o majetku obcí a zákona č. 360/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších zmien a doplnkov, neupravuje neschválenie žiadosti o odpredaj majetku žiadateľovi zdôvodniť, žiadateľovi len oznámi výsledok prijatého uznesenia. Z uvedeného potom podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že uznesenie mestského zastupiteľstva je zákonné a zmluva o prevode vlastníctva, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníctva je platná. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na tom, aby súd určil, že parc. č. 3029/165 patrí do vlastníctva žalovaného 1/, lebo ak by súd aj vyhovel žalobe, vlastníkom by sa stal opäť žalovaný 1/, ktorý môže, ale aj nemusí schváliť žiadosť žalobcu o odpredaj pozemku parc. č. 3029/15, o ktorý má žalobca záujem. Ak by teda súd vyhovel žalobe s daným určovacím petitom, právne postavenie žalobcu sa nemení. Vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem, súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. novembra 2019 sp. zn. 4Co/100/2019 na odvolanie žalobcu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP. Mal za to, že súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení zodpovedal otázky, ktoré majú pre daný spor podstatný význam, dostatočne objasnil skutkový stav veci a správne vec aj po právnej stránke posúdil. Rovnako správne podľa neho dospel k záveru, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na tom, aby súd určil, že parc. č. XXXX/XXX patrí do vlastníctva žalovaného 1/, lebo ak by súd vyhovel žalobe, vlastníkom by sa stal opäť žalovaný 1/, ktorý môže, ale aj nemusí schváliť žiadosť žalobcu o odpredaj pozemku parc. č. XXXX/XXX, o ktorý má žalobca záujem. V danom prípade ide o samoučelovú žalobu, ktorá nerieši sporný vzťah, pretože žiadny sporný vzťah medzi stranami sporu v prejednávanej veci neexistuje. Ak by aj súd vyhovel žalobe s daným určovacím petitom tak, ako uviedol súd, právne postavenie žalobcu sa nemení. Právny záujem žalobcu na určení, že parc. č. XXXX/XXX bude vo vlastníctve žalovaného 1/ nie je naliehavý. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne uviedol, že aj vyhovením určovacej žalobe by sa vlastníkom opätovne stal žalovaný 1/ a postavenie žalobcu by sa nijako nezmenilo. O prípadnom prevode tejto nehnuteľnosti by znovu rozhodovalo mestské zastupiteľstvo, čo znamená, že vôbec by nebolo isté, že by prevod nehnuteľnosti schválilo žalobcovi. Pokiaľ žalobca uvádza, že v dôsledku ním uvádzaných skutočností dochádza k reálnemu ohrozeniu jeho majetku a jeho rodiny, odvolací súd poukazuje na spor, ktorý v súčasnosti prebieha na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 14C/182/2015, a kde predmetom sporu je žaloba žalobcov Y. J. a E. J. voči L. V. (pôvodnej žalovanej 2/), ktorou sa domáhajú určenia, aby súd zakázal žalovanej užívať nehnuteľnosť parc.č. XXXX/XXX o výmere 59 m² k.ú. Y. ako cestnú komunikáciu. Konanie je prerušené do skončenia tohto konania. Práve tieto námietky bude podľa odvolacieho súdu potrebné riešiť v tomto konaní, či využívaním tohto pozemku na príjazd motorovým vozidlom je vzhľadom na žalobcom uvádzané skutočnosti ohrozený majetok a život žalobcu a jeho rodiny.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP. Namietka, že pokiaľ súd neuznal, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, takýto postup súdu a zamietnutie žaloby len z tohto dôvodu spôsobuje podľa žalobcu nesprávne procesné posúdenie žaloby žalobcu. Poukazuje tiež na svoju

skutočnú obavu o život, zdravie a majetok, ktoré sú ohrozené prevádzkovaním predmetnej nehnuteľnosti žalovanými. Žalobca uvádza, že žalovaný 1/ ignoroval svoje vnútorné predpisy vydané v súlade so zákonom o majetku obcí a vôbec nezvážil svoje rozhodnutia o predaji nehnuteľnosti žalovaným, ktorí ju už preukázaným spôsobom užívajú. Posúdenie existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu súdom prvej inštancie a odvolacím súdom a záver o jeho neexistencii preto považuje žalobca za účelové a brániace mu riadne sa domáhať svojich práv. Preto sa na záver domáha aj vydania neodkladného opatrenia, ktorým súd zakáže žalovaným užívať predmetnú nehnuteľnosť. Žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Zároveň aby nariadil neodkladné opatrenie ukládajúce žalovaným 2/ a 3/ zdržať sa užívania nehnuteľnosti KNC parc. č. XXXX/XXX, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 59 m², zapísaného na LV č. XXXX., vydanom Okresným úradom Y., katastrálnym odborom pre obec Y., kat. úz. Y..

4. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhuje dovolanie odmietnuť.

5. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa stotožňuje s názorom rozsudku súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu a žiada ho potvrdiť.

6. Žalovaná 3/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

10. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a), ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (písm. b), strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (písm. c), v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (písm. d), rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. e), alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f).

13. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

15. Žalobca v dovolaní namietal, že pokiaľ súd neuznal, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, takýto postup súdu a zamietnutie žaloby len z tohto dôvodu spôsobuje podľa žalobcu nesprávne právne posúdenie žaloby žalobcu.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

19. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť

dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

20. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

21. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESJP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

22. Dovolací súd s ohľadom na vyššie uvedené konštatuje, že odvolací súd, v zhode so skutkovým stavom zisteným prvoinštančným súdom a jeho závermi (§ 387 ods. 1 a 2 CSP), v napadnutom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne uviedol dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, rovnako tak sa zaoberal najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviedol dostatočným spôsobom dôvody pre potvrdenie prvoinštančného rozsudku. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok, náležitosti v zmysle § 393 CSP. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov sudy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; vysvetlil tiež dôvody, so zreteľom na ktoré považoval za nedôvodné odvolacie námietky. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalobca tak neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

23. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské

práva.

24. Prevažná časť dovolacích argumentov sa týka nesprávneho právneho posúdenia. Žalobca namieta nesprávne právne posúdenie súdov nižších stupňov týkajúcich sa nedostatku jeho naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti.

25. Pokiaľ dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu aj nesprávne právne posúdenie veci, dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že pri posudzovaní, či došlo postupom odvolacieho súdu k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, sa nemôže zaoberať vecnou správnosťou právnych záverov v ňom obsiahnutých.

26. Najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď. aj R 24/2017).

27. K tvrdeniam žalobcu o hrozbách a skutočnej obavy o život, zdravie a majetok, ktoré podľa žalobcu sú ohrozené prevádzkovaním predmetnej nehnuteľnosti žalovanými, pričom žalobca v rámci podaného dovolania žiada najvyšší súd o nariadenie neodkladného opatrenia, najvyšší súd uvádza, že na rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je v zmysle § 324 ods. 2 CSP príslušný okresný súd. Dovolací súd navyše poznamenáva, že o tomto návrhu súd prvej inštancie rozhodol uznesením z 25. marca 2020 č.k. 11C/289/2015-408, ktorým návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Konštatoval, že dôvody, ktoré žalobca uviedol v návrhu sú obsahovo totožné s dôvodmi uvedenými v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného žalobcom v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 14C/182/2015. Na toto konanie poukázal aj odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku, kde odvolací súd uviedol, že sa týmito odvolacími námietkami žalobcu nezaoberal, nakoľko mal za to, že námietky, či využívaním tohto pozemku na príjazd motorovým vozidlom je vzhľadom na žalobcom uvádzané skutočnosti ohrozený majetok a život žalobcu a jeho rodiny, bude potrebné riešiť v tomto prebiehajúcom konaní o neodkladnom opatrení.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

29. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.